

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULEȘ MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

C. Georgescu-Vâlcea. — *După șase ani de funcționare a comitetelor locale de revizuire.*

D. I. Perianu. — *Judecătorii de Ocol Urban n'au competența să autentifice nici un fel de acte dotale.*

Jurisprudența română. — *Inalta Curte de Casație S. II. — Asanarea datorilor. — Comerciaut. — Stabilirea caracterului împrumutului. (Ilie Trihub cu Abraham Mises).*

Curtea de Apel din București S. I. — Contencios administrativ. — Autoritate comunală. — Lichidarea pretențiilor bănești. — Ordonanță de plată. — Funcționar public. — Comisiuni disciplinare. — Citare pentru judecată. (Lazăr Păunescu cu Municipiul Brăila).

Recenzie. — *Miltiade Păcuraru. — Execuția imobiliară de C. E. Sion.*

Alex. Licu. — *Discurs funebru rostit la înmormântarea lui Traian Orleanu.*

Bibliografie.

După șase ani de funcționare a comitetelor locale de revizuire

(Curți locale cu reședințele în București, Craiova, Cernăuți Chișinău, Cluj, Iași și Timișoara) și a comitetului central de revizuire, Curtea Superioară aditivă.

Prin legea publicată în Monitorul Oficial din 3 Ianuarie 1930, deci acum 6 ani, au luat ființă instanțele jurisdicționale administrative cu denumirea de Comitete Locale și Comitetul Central de Revizuire, cu atribuțiuni, nu numai de control jurisdicțional administrativ, dar și de control ierarhic, de control administrativ (tutelar) și de control preventiv și de gestiune pentru administrațiunile locale. Conform principiului că într-o jurisdicție administrativă trebuie să existe și juriști (competința juridică) și tehnicieni (competința tehnică) legiuitorul care le-a creat a combinat competența judecătorului din justiția obișnuită cu competența technicianului, specialistului în materie administrativă și materie financiară, formându-le din magistrați, delegați dela Curțile de Apel și dela Inalta Curte de Casație ca președinți și din funcționari superiori administrativi și foști magistrați sau avocați ca membrii. Consilierilor Comitetelor locale, egali ca grad și salariu cu consilierii Curților de Apel și consilierilor Comitetului Central de Revizuire egali ca grad și salariu cu consilierii Inaltei Curți de Casație, cum sunt și consilierii dela Inalta Curte de Conturi și dela Consiliul Legislativ, le-a dat ca ajutoare, sub denumirea de referenți, juriști cari să fie în stare, de a redacta deciziunile Comitetelor,

îndeplinind rolul magistraților asistenți dela Inalta Curte de Casație, și de a face rapoarte pregătitoare soluționării afacerilor, rapoarte ce la Inalta Curte de Casație se fac chiar de consilierii Inaltei Curți. O întrebare care și-au pus-o toți câți au venit în contact cu aceste instanțe jurisdicționale administrative și anume: de ce au fost denumite Comitete de Revizuire, o denumire care încercă nu numai pe cei profani, dar chiar și pe juriști, nefăcând pe nimeni din cei care nu vin în contact cu ele să bănuiască măcar ce sunt, ce atribuțiuni au. Explicația acestei denumiri am găsit-o în legea pentru înființarea Consiliului de Stat din 11 Februarie 1964. Acel consiliu, care în ordine ierarhică era egal cu Inalta Curte de Conturi, venind îndată după dânsa, urma să fie compus, după cum prevedea legea care-l înființa, din înalți magistrați și înalți funcționari, doctori sau licențiați în drept și în științe, din persoane cu cunoștințe teoretice și practice în diversele ramuri de administrație publică. Vice-președintele Consiliului de Stat (președintele era însuși domnitorul, consiliul de Stat fiind pus sub direcțiunea și președinția sa) putea să cheme în adunarea generală sau în adunările parțiale ale consiliului, pe orice persoană sau funcționar distins prin cunoștințele sale speciale, spre a-și da părerea asupra chestiunilor ce li s'ar pune (art. 16). Acest lucru l'am propus și noi, atât pentru actualul Comitet Central de Revizuire în anul 1933, când s'a făcut legea modificatoare a Comitetelor, cât și pentru Curtea Superioară Administrativă, prevăzută în locul Comitetului Central de Revizuire în proiectul de lege al administrațiunii locale, care se găsește în discuțiunea Camerei. Așa cum la Consiliul Legislativ, Ministrul Justiției poate numi consilieri temporari din magistrați, avocați și profesori universitari, tot așa și la Comitetul Central de Revizuire și la Curtea superioară ce-l va înlocui, Ministrul de Interne ar putea numi Consilieri temporari din magistrați, avocați și din profesori și conferențieri universitari de drept public, pentru a-și da părerea în adunarea generală, adică în secțiuni unite, ori de câte ori e vorba de chestiuni de principiu în vederea creării și fixării jurisprudenței administrative.

Consiliul de Stat se împărțea în 3 Comitete (art. 20). Găsim deci denumirea de Comitet în legea consiliului de Stat din 11 Februarie 1864. După părerea noastră această denumire a adoptat-o legiuitorul din 1930, pentru instanțele jurisdicționale administrative înființate de el.

La 12 Decembrie 1925, în urma legii de Unificare Administrativă din acel an, s'a înființat Consiliul Superior Administrativ cu membri ordinari și extraordinari și cu două secțiuni. El era organ de consultare, organ de avize pentru Ministerul de Interne în ce privea administrațiunea locală, instanță de conciliere sau arbitraj, instanță pentru elaborarea unui cod administrativ al tuturor legilor și regulamentelor, administrative județene și comunale și comisiune de examinare a candidaților la diferite funcțiuni administrative. La 3 Ianuarie 1930 în urma noii legi a administrațiunii locale din 3 August 1929 care înlocuia legea din 1925, desființându-se Consiliul Superior Administrativ, s'au înființat Comitetele Locale și Comitetul Central de Revizuire ca instanțe jurisdicționale administrative. Pentru că aveau, nu numai atribuțiuni de control jurisdicțional, ci și atribuțiuni de tutelă (control administrativ) și de control ierarhic, cum și de control preventiv și de gestiune, ca și cum ar fi fost și secțiuni ale Curții de Conturi, deciziunile lor în materie de conturi fiind supuse apelului la Curtea de Conturi, atribuțiuni după care erau considerate, nu ca instanțe jurisdicționale separate de administrația activă, dar chiar ca instanțe administrative, care făceau administrația activă, critică ce li se aducea de către Consiliul Legislativ, pentru a se pune capăt acestei critici, ele au fost modificate prin legea din 20 Aprilie 1933, luându-li-se din atribuțiuni, tot ceea ce presupunea o administrație activă, adică controlul ierarhic, controlul tutelar administrativ și controlul preventiv și de gestiune, rămânând numai cu controlul pur jurisdicțional. Critica ce li se făcuse la înființarea lor că ar fi neconstituționale, întrucât art. 107 din Constituție interzice crearea de autorități speciale cu atribuțiuni de contencios administrativ, contenciosul administrativ aparținând puterii judecătorești conform legii speciale, fusese părăsită în urma constatării rezultată din cunoașterea și examinarea atribuțiunilor lor și mai ales în urma dispoziției introdusă prin modificarea unora din articolele legii administrative, că deciziunile lor sunt supuse recursului la Inalta Curte de Casație. A se vedea în această privință studiul publicat în franțuzește de către d-l P. Alexandresco-Roman, pentru Institutul Internațional de Științe Administrative, cu ocaziunea congresului ținut la Viena în anul 1933.

Comitetul Central de Revizuire funcționează ca ultimă instanță de control jurisdicțional pentru administrațiunile locale de 6 ani de zile și după părerea tuturor acelor care au avut ocaziunea să cunoască activitatea lui, să aprecieze hotărârile care le-a dat în secțiuni și în secțiuni unite, el a făcut dovada

deplină că și-a înțeles bine misiunea, justificând în totul utilitatea înființării lui. Aceeași dovadă au făcut-o și Comitetele locale de revizuire, — ca instanțe prime de control jurisdicțional pentru administrațiunile locale.

Prin rapiditatea cu care se obțin soluțiunile afacerilor ce vin înaintea sa, fără șicane de procedură și fără cheltueli, numai cu un timbru de 27 lei, deci la îndemâna tuturor și chiar în lipsa părților, părțile neputând întârzia nici oprî declararea nulității de drept a actului juridic ce a fost atacat, nulitatea de drept constatată de Comitet, Comitetul declarând-o din oficiu indiferent de susținerile părților sau de renunțarea lor, prestigiul Comitetului se afirmă din ce în ce mai mare prin încrederea care o inspiră.

Prestigiul lui s'a afirmat mai ales din momentul ce s'a văzut că înțelege fără nici o ezitare a face, în interesul general, ca deciziunile lui și ale Comitetele locale să fie executate și respectate de către organele executive ale administrațiunilor locale. Executarea deciziunilor cum și a dispozițiunilor Comitetului Central și Comitetele locale luate în vederea deciziunilor ce trebuesc date fără întârziere, fără amânări, fiind lucrul cel mai esențial în viața Comitetele, am propus legiuitorului din 1933 dispozițiunea, ca neexecutarea deciziunilor și a dispozițiunilor Comitetele în vederea deciziunilor, să aibă sancțiunea aplicată de Comitetul Central, după intervenția părților și chiar din oficiu, sancțiunea revocării organelor executorii ale administrațiunilor locale. Legiuitorul din 1933 a admis în parte propunerea noastră prevăzând în art. 53 din legea Comitetele sancțiunea revocării numai în caz de neexecutarea deciziunilor. Dacă ar fi existat sancțiunea revocării, așa cum o propusesem noi și în cazul neexecutării dispozițiunilor luate de Comitete în vederea soluționării afacerilor cu care sunt sesizate și dacă personalul de cancelarie la Comitete n'ar fi atât de insuficient ca număr și dacă ar fi fost și mai mulți referenți, soluționarea afacerilor s'ar fi putut produce la Comitete chiar la primul termen de judecată, într'o săptămână sau două dela data sesizării.

Intr'un viitor articol, — ne vom ocupa de utilitatea înființării ministerului public la Comitetul Central de revizuire, — care devine prin noua lege administrativă, Curte Superioară administrativă, — instanță de casare. Ne vom ocupa în linii generale și de atribuțiunile Comitetele, ca instanțe de control jurisdicțional asupra actelor juridice ale administrațiunilor locale și asupra actelor juridice ale organelor de control tutelar administrativ, atribuțiuni ce sunt, sau necunoscute, sau rău înțelese. Denumirea de Comitete de revizuire a acestor instanțe de Control jurisdicțional administrativ, a făcut pe mulți să creadă că sunt cu totul altceva, de cât ceea ce sunt, nebănuind măcar că sunt organe specializate ale puterii judecătorești, prezidate și îndrumate de magistrați,

delegați din ordinul judecătoresc și legate prin recurs, de Inalta Curte de Casație, forul suprem judecătoresc, întocmai ca și instanțele judecătorești obișnuite.

Închei acest articol, reproducând din raportul d-lui deputat, profesor Vântu, asupra legii administrative aflată în discuțiunea Camerei, reproducând partea privitoare la importanța și activitatea Comitetului Central de revizuire, — în actuala lui formație:

„Dintr'o statistică încheiată de Comitetul Central de revizuire la 5 Octombrie a. e., rezultă numărul din ce în ce mai mare de pricini care se deduc în fața acestor jurisdicțiuni administrative, ceea ce denotă o preocupare crescândă pentru activitatea legală a administrațiilor locale.

Iată numărul anual al proceselor primite de Comitetul Central de Revizuire:

Secția I

In anul	1930	s'au primit	945	acțiuni
" "	1931	" "	647	" "
" "	1932	" "	647	" "
" "	1933	" "	1171	" "
" "	1934	" "	1195	" "
" "	1935-30 Oct.	" "	1666	" "

In total 5821 acțiuni

Secția II

In anul	1930	s'au primit	480	acțiuni
" "	1931	" "	686	" "
" "	1932	" "	553	" "
" "	1933	" "	1130	" "
" "	1934	" "	1101	" "
" "	1935-3 Oct.	" "	929	" "

Total 4879 acțiuni

Total, procese introduse dela 1 Ianuarie 1930 — 3 Octombrie 1935 la ambele secțiuni — 10.700.

La aceasta se mai adaugă și avizele care s'au dat în ședințele plenare, în număr total de 245.

Numărul acesta de pricini deduse numai la Comitetul Central demonstrează utilitatea jurisdicțiunilor administrative și suntem siguri că prin noua organizare, care le asigură o activitate constituțională, o judecată rapidă și o executare promptă, rolul Curților Administrative va fi din ce în ce mai important. Așa s'a format și Consiliul de Stat din Franța, timid la început, dar ridicat astăzi la culmi, prin eforturile continui ale judecătorilor de a contribui demn și onest la ridicarea nivelului administrațiunii”.

C. Georgescu-Vâlcea

Magistrat

Delegat ca prim-președinte al Comitetului Central de Revizuire

JUDECĂTORIILE DE OCOL URBAN n'au competența să autentifice nici un fel de Acte Dotale

Judecătorii de Ocol până la 1908 se numeau judecătorii de pace și în ceiace privește competența autentificării actelor se reducea la competența pe care le-o atribuia legea autentificării actelor din 1 Sept. 1886 cu modificările din 1887 și 1904.

Iar această competență se reducea la următoarele acte :

a) toate actele a căror legalizare sau autentificare le era determinată prin legea lor organică, sau printr'o lege specială.

b) contractele constatând obligațiuni personale sau convențiuni asupra bunurilor mobiliare până la valoarea de lei 3.000. inclusiv.

c) orice alte acte deasemenea natură a căror valoare se determină de părți, sau al căror obiect intră în competența judecătorilor pentru a fi judecate în primă și ultimă instanță.

d) procurile pentru a reprezenta și sta în justiție, oricare ar fi fost valoarea și natura litigiului, când partea care dădea procura locuia în cuprinsul aceluși Ocol.

e) tocmelele sau contractele încheiate în târguri și bălciuri independent de orice condiți de domiciliu sau reședință a părților contractante.

Legea autentificării actelor exceptează din competența judecătorilor de pace (și comunale care existau pe aceea vreme) estamentele și actele translativ de proprietate imobiliară sau constitutive de drepturi reale asupra imobilelor, care rămăneau exclusiv de competența tribunalelor, chiar când valoarea obiectelor intra în competența aceluși judecătorii.

Pe lângă competența pe care le-o da legea de autentificare, judecătorii de pace mai aveau o competență specială prevăzută în art. 66 din lege, care dădea în competența judecătorilor de ocol autentificarea foilor dotale până la valoarea de 3.000 lei, inclusiv, chiar când foaia dotală conținea imobile sau obiecte mobile, altele decât bani, prețuite de părți în însuși actul dotal.

În 1908 defunctul Toma Stelian modificând în totul legea de organizare a judecătorilor de pace, le schimbă și numele generic în acela de judecătorii de Ocol. — Prin noua lege se crează și judecătorie de Ocol Urban și judecătorie de Ocol Rural.

În ceiace privește competența pentru actele de Notariat leguitorul din 1908 acordă judecătorilor de Ocol Rurale o competență nelimitată, putând autentifica orice fel de acte în care ar interveni vre-un locuitor din Ocolul respectiv sau care ar fi privitoare la bunuri situate în Ocol afară de contractele de învoielii agricole.

Prin urmare judecătorii de Ocol Rurale au o competență egală cu competența Tribunalului cu singura excepție a contractelor de învoielii agricole.

În ceiace privește judecătoriile de Ocol Urban legiutorul din 1908 le-a restrâns competența numai la atribuțiunile acordate de legea de autentificare a actelor.

În această privință art. 44 din lege precizează, că judecătoriile de Ocoale Urbane exercită atribuțiunile, ce le sunt conferite de legea de autentificarea actelor.

Am arătat mai sus că legea de autentificarea actelor specifică anumite acte în număr de 5, pe care judecătoriile de Ocol le pot legaliza sau autentifica.

În afară de aceste acte judecătoriile de Ocol Urbane nu mai pot avea altă competență.

În această privință găsim o lămurire și în art. 111 din regulamentul pentru punerea în aplicarea a legii din 1908.

În acest art. 111 se prevede că judecătoriile de Ocol Urbane nu pot autentifica și legaliza decât actele enumerate în art. 3 din legea de autentificarea actelor.

În privința judecătoriilor de Ocol Rurale, art. 111 din regulament, prevede ca și art. 45 din lege că, judecătoriile de Ocol Rurale, pot autentifica și legaliza orice acte de orice natură pentru locuitorii domiciliați în comunele Rurale din Ocolul lor, sau care ar fi privitoare la bunuri situate în acele ocoale precum: acte de donațiuni, testamente, contracte de vânzări, privilegii, ipoteci, etc; afară de contracte de învoielii agricole.

Și pentru a preciza și mai bine diferența dintre judecătoriile Urbane și cele Rurale, art. 111 din regulament explică lămurit că, Judecătorile de Ocoale Mixte compuse, și din comune Rurale și din comune Urbane, au două feluri de competențe și anume: au pentru comunele Urbane aceiaș cădere că și judecătoriile de Ocol Urbane, iar pentru comunele Rurale aceia competență ca și judecătoriile rurale.

Din tot ce am arătat până în prezent reese clar că competența veche a judecătoriilor de pace de a autentifica actele dotale până la 3000 lei a dispărut cu totul din competența judecătoriilor Urbane după noua lege.

Această scoatere din competență reese și mai clar din expunerea de motive care a însoțit proiectul de lege.

„Judecătoriilor de Ocoale Urbane” zice defunctul ministru Toma Stelian în expunerea de motive, „le-am păstrat numai atribuțiunile ce le sunt conferite de legea de autentificarea actelor”.

„Am făcut aceasta pentru două motive: întâi fiindcă acest judecător funcționează în orașele reședințe de Tribunale de Județ, și deci pentru părți n'ar fi nicio înlesnire ca să meargă la judecătorie și nu la Tribunal, pentru a face să li se autentifice actele; apoi asemenea judecători au să fie destul de încărcăți cu afaceri de judecat, care vor fi mult mai numeroase, decât până acum din cauza întinderii competențelor” (pag. 19 ediție oficială).

Așa dar, din toate punctele de vedere rezultă clar

că legiutorul din 1908 a voit să restrângă competența pentru actele de notariat a Judecătorului de Ocol Urban.

Un alt argument și mai hotărîtor rezultă chiar din însuși examinarea textelor celor două legi de organizare.

În adevăr, în legea de organizare a judecătoriilor de pace din 1 Iunie 1896, modificată în 7 Aprilie 1898 și în 2 Iulie 1905 rămâne intact art. 66 după care judecătoriile de Ocol au competența să autentifice foile dotale până la valoarea de 3.000 lei, inclusiv.

În legea din 1908 dispăre cu totul cuprînsul acestui articol astfel că rezultă clar și din această înlăturare a dispozițiunilor de mai sus, că legiutorul din 1908 a scos din competența judecătoriilor Urbane autentificarea foilor dotale.

Cu toate acestea, în practică, unele judecătorii urbane, continuă încă să autentifice foi dotale, ceace ar putea avea consecințe grave păgubitoare prin anularea acestor acte solemne.

D. I. Perianu avocat

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

NALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II-a

Audiența de la 12 Februarie 1935

Președinția D-lui Mihail Mosgos, consilier

Ilie Trihub cu Ety Abraham Mises și alții

ASANAREA DATORILOR. — STABILIREA CARACTERULUI COMERCIAL AL IMPRUMUTULUI. — ART. 4 C. COM. — ART. 12 DIN LEGEA DE LA 14 APRILIE 1933.

COMERCIANT. — ACTE DE COMERȚ. — IMPRUMUT. — GERANTAREA LUI CU IPOTECĂ. — ART. 4 COD. COM.

1) Stabilirea destinațiunei date de debitor sumei împrumutate, ulterior încheerii contractului, nu poate avea nici-o înrăurire în determinarea caracterului convențiunei, așa cum rezultă din actul scris intervenit între părți, atâta timp cât acel act nu conține o declarațiune expresă că banii au fost destinați la scopuri străine comerțului sau cât timp din clauzele și împrejurările contractului nu va reeși dovada cum că creditorul știa în momentul încheerii contractului că împrumutul nu era în interesul comerțului; prin urmare în lipsa unor atari dovezi, comerciantul nu poate invoca, pentru a eși de sub excepțiunea art. 12 din legea de asanare caracterul civil al creanței ce se execută contra sa.

2) Actul de împrumut cu ipotecă nu poate, fi considerat ca un act civil prin natura lui de oare-ce ipoteca fiind un accesoriu al contractului de împrumut, pe care îl garantează, urmează condițiunea acestui contract.

No. 237. — Respsns recursul făcut de Ilie Trihub împotriva ordonanței de adjudecare cu No. 394/934 a Trib. Iași S. III-a în proces cu Ety Abraham Mises și alții

Curtea deliberănu,

Asupra recursului introdus de Ilie Trihub împotriva ordonanței de adjudecare No. 394/934, a jurnalului cu No. 8130/933 și sentinței No. 222 din 1932 a Tribunalului Iași S. III.

Având în vedere că susnumitul recurent — în calitate de debitor — a formulat în conformitate cu art. 68 din legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934, un motiv special de casare în baza căruia cere desființarea sus citatei ordonanțe de adjudecare și în sprijinul cărui motiv a depus o serie de acte doveditoare a îndeplinirii condițiilor legii menționate.

Având în vedere însă că, soluționarea acestui motiv special, necesită mai întâi o examinare a primului motiv de casare formulat odată cu introducerea recursului, motiv care se bazează tocmai de soluțiunea ce instanța de urmărire a dat cu privire la lipsa de calitate a debitorului de a putea beneficia de dispozițiile de favoare ale legii de lichidare;

Văzând motivul I de casare:

Având în vedere ordonanța supusă recursului, precum și celelalte lucrări dela dosar, din cari rezultă că, soții Ety și Abraham Mises și Simion Laxer în calitate de creditori, cerând Tribunalului Iași, și obținând scoaterea în vânzare prin licitație publică a imobilelor din orașul Iași str. Anastase Păun No. 60 și 62, precum și a unei vii situată în com. Bucium, jud. Iași, proprietatea debitorilor soți Elena și Ilie Trihub, pentru a se despăgubi de suma 1.295.000 lei capital și procente 30.000 lei onorar de avocat în baza unui act de ipotecă investit cu formula executorie, — susmenționata instanță, la termenul de 29 Octombrie 1931 fixat pentru vânzare, după ce pentru viții de procedură a dispus amânarea vânzării celor două imobile din orașul Iași, a procedat la licitațiunea viei, și prin jurnalul No. 12040 din acea zi, a adjudecat provizoriu această avere asupra creditorului urmăritor Simion Laxer cu prețul de 240.000 și apoi prin sentința cu No. 232 din 9 Noembrie 1931, a adjudecat în mod definitiv asupra aceluiaș creditor, cu aceiaș sumă arătată;

Că, ulterior, după depunerea prețului de către adjudecatar, și după ce se respinsese o primă contestațiune făcută de debitori cu privire la modul depunerii prețului, intervenind legea de suspendarea execuțiilor silite din 18 Decembrie 1931, precum și legea de asanare din 19 Aprilie 1932, Tribunalul Iași prin jurnalul cu No. 4920 din 12 Mai 1932 a suspendat urmărirea celor două imobile situate în orașul Iași, iar cu privire la via asupra căreia intervenise adjudecarea, debitorii au introdus la 3 Octombrie 1933 o nouă contestațiune, cerând pe temeiul art. 29 din legea pentru reglementarea datoriilor agricole și urbane din 1933, anularea urmăririlor pornite în contra lor — contestațiune, la admiterea căreia, creditorii s'au opus în ce privește pe debitorul Ilie

Trihub, pe motivul că aceasta nu poate beneficia de dispozițiunile citatei legi, fiind comerciant, — obiecțiune combătută însă de acest debitor care a pretins că actul de ipotecă este un act civil, iar în cazul că sunt aplicabile dispozițiunile art. 4 cod. com., atunci solicită proba tesctimonială pentru a stabili că banii au fost întrebuințați pentru reparațiunea imobilelor și cultivarea viei;

Că, Tribunalul însă, statuând asupra acestei din urmă contestațiuni, prin jurnalul cu No. 8130 din 19 Oct. 1933, întemeindu-se pe dispozițiunile art. 4 cod. com., constată că față de debitorul Ilie Trihub — comerciant — actul de ipotecă este un act comercial și deci potrivit art. 12 lit. i, din legea asanării din 1933, este exceptat dela beneficiul legii, iar probatoriul cerut îl înlătură ca inadmisibil față de cuprinsul actului de ipotecă și față de prescripțiunile textului citat din codul comercial; în consecință, prin sentința No. 222 din 28 Nov. 1933 respinge contestațiunea în ce privește pe numitul Ilie Trihub și o găsește fondată numai în ce privește pe Elena Trihub, ca beneficiind de dispozițiunile legii de asanare, anulând comandamentul și toate actele de urmărire făcute pentru vânzarea silită a porțiunei de căte o jumătate indiviză din imobilul din Iași str. Anastase Păun și din via din com. Bucium jud. Iași;

Că, Simion Laxer, adjudecatarul definitiv asupra sus-arătatei vii, referindu-se la modul cum a fost soluționată prin sentința No. 222/933 contestațiunea introdusă de debitori, și la faptul că a depus prețul întregi adjudecării a viei, — care potrivit soluțiunei date, trebuia redus la jumătate, — și cerând Tribunalului Iași a i se elibera ordonanța de adjudecare pentru 1/2 indiviză din vie, și a se menționa că prețul adjudecării depus, este numai de jumătate, deci de 120.000 lei, această instanță prin jurnalul No. 9767, din 7 Decembrie 1933, admite cererea, dispunând a se elibera petiționarului creditor urmăritor ordonanța de adjudecare pentru porțiunea indiviză din jumătate de vie, — soluțiune bazată pe considerațiunile arătate prin sentința No. 222/933, — ordonanță care s'a eliberat sub No. 394 din 26 Ianuarie 1934;

Având în vedere că, atât împotriva acestei ordonanțe de adjudecare, cât și împotriva jurnalului No. 8130/933 și a sentinței No. 222 din 1932 date de Tribunalul Iași S. III, debitor Ilie Trihub a introdus recursul de față, susținând prin primul motiv de casare, și anume, în prima parte, că instanța de fond a violat dispozițiunile art. 12 al. I din legea pentru reglementarea datoriilor din 1933, cum și art. 4 și 46 din cod com. atunci a hotărât prin jurnalul No. 8130/933 și sentința No. 222 din 1932, că el nu beneficiază de dispozițiunile legii de asanare menționată și că dovada testimonială cerută nu poate fi admisibilă, deoarece în primul rând prin dovada solicitată se tindea a se dovedi că datoria nu avea o cauză comercială și era contractată în vederea întrebuințării și plantării fondului ipotecat și că creditorii cunoșteau

în momentul contractării scopul acestui împrumut și cauza sa pur civilă, probă care era admisibilă; iar pe de altă parte, că greșit n'a luat în considerare caracterul civil prin natura sa a împrumutului cu ipotecă, violând și din acest punct de vedere dispozițiile art. 4 și 46 c. com. mai sus arătate; că, de asemenea instanța de fond a violat art. 533 proc. civ. prin aceea că contestațiunea prin care invoca beneficiul legii fiind introdusă posterior adjudecării definitive și hotărîrea dată asupra ei, fiind supusă apelului, Tribunalul nu putea dispune eliberarea și transcrierea ordonanței de adjudecare.

Considerând că, legea pentru reglementarea datoriilor agricole și urbane din 14 Aprilie 1933, prin art. 12 lit. i — text care cuprinde creanțele ce sunt exceptate dela beneficiul legii — prevede că, dispozițiile acestei legi, nu se aplică comercianților și industriașilor în cece privește datoriile lor comerciale sau industriale;

Considerând că, potrivit art. 4 c. com. se socotesc ca fapte de comerț — în afară de cele arătate în art. 3 — contractele și obligațiunile unui comerciant, dacă nu sunt de natură civilă sau dacă acest caracter nu rezultă din însuși actul;

Considerând că, legiuitorul prin art. 12 mai sus arătat, atunci când a exceptat dela beneficiul legii pe comercianți, în ce privește datoriile lor comerciale, n'a făcut decât să prevadă, în cece privește aceste creanțe, principiul cuprins în art. 4 c. com., mai sus arătat;

Considerând, prin urmare că potrivit principiului de mai sus, debitorii comercianți neputând intra în prevederile legii de asanare decât pentru datoriile lor civile, urmează a se vedea dacă, în speță, creanța ce debitorul recurent avea, era sau nu o creanță civilă și dacă proba astfel cum a fost cerută pentru a dovedi acest caracter putea fi admisibilă;

Considerând că, prin dispozițiile art. 4 cod. com. — mai sus arătat, — rezultă că legiuitorul a căutat să precizeze caracterul unor serii de fapte de comerț — altele în afară de cele obiective deja reglementate în articolul precedent, — și anume, acele subiective, sau prezumate comerciale din cauza calității persoanei care le face, prezumțiune care încetează, după cum însuși textul se exprimă, pentru acele contracte și obligațiuni cari sunt de natură civilă, adică prin esența lor nu pot fi socotite ca accesorii comerțului, cum și pentru acele cari prin modul manifestării lor reale, se dovedesc a nu fi accesorii comerțului obligatului;

Considerând că, în acest înțeles al textului menționat, un împrumut va fi prezumat ca fiind un act comercial subiectiv, atâta timp cât actul nu conține o declarațiune expresă că banii au fost destinați la scopuri străine comerțului, sau cât timp din clauzele și împrejurările contractului nu va reeși dovada cum că creditorul știa sau trebuia să știe în momentul încheierii contractului, că împrumutul nu era în in-

teresul comerțului, adică din acele clauze sau împrejurări să rezulte caracterul civil al obligațiunii;

Considerând că, în speță, este inutil a se discuta dacă atari împrejurări trebuie să rezulte neapărat din chiar contextul instrumentului probator, sau dacă ele pot fi dovedite și cu alte probe admise de codul comercial, întrucât — contrar afirmării făcute de recurent prin motivul de casare — proba testimonială nu a fost cerută pentru a se dovedi că împrumutul a fost contractat în vederea îmbunătățirii și plantării fondului ipotecat și că creditorii cunoșteau scopul acestui împrumut și deci cauza lui civilă, ci pentru a se dovedi numai că suma împrumutată a fost întrebuințată de debitor în scopul arătat mai sus, dovadă care într'adevăr, era inadmisibilă, întrucât stabilirea destinațiunii date de debitor sumei împrumutate, ulterior încheierii contractului, nu putea avea nici o înrâurire în determinarea caracterului convențiunii, astfel cum rezultă din actul scris intervenit între părți;

Considerând că, deasemenea nu poate fi fondată nici susținerea cu privire la faptul că tribunalul greșit ar fi refuzat să socotească actul de împrumut cu ipotecă ca un act civil prin natura lui, întrucât, este de principiu că ipoteca fiind un act accesoriu al unui contract de împrumut ca orice asemenea acte, urmează condițiunea obligațiunei principale pe care o garantează, obligațiune care, în speță, după cum s'a arătat, fiind de natură comercială, urmează că și actul de ipotecă prin care se garanta plata împrumutului, nu putea fi socotit decât de natură comercială — natura obiectului grevat, neputându-i suprima calitatea de act accesoriu;

Considerând că, față de cele mai sus arătate, urmează a se decide că recurentul — contestator Ilie Trihub, — a cărui calitate de comerciant este necontestată, în ce privește datoria sa prevăzută în actul de ipotecă, este comercială și ca atare această datorie față de el nu intră în prevederile legii de asanare, astfel încât din acest punct de vedere motivul special de casare formulat în baza art. 68, prin care se cere desființarea ordonanței de adjudecare, este nefondat și se respinge ca atare;

Considerând că, a doua parte a motivului de casare, este de asemenea nefondată, deoarece, — după cum de altfel însuși recurentul a recunoscut prin concluziile sale orale, și după cum rezultă și din lucrările dela dosar, — sentința cu No. 222/933 prin care s'a respins contestațiunea sa, a fost supusă apelului, — apel ce a fost soluționat de Curtea de Apel din Iași Secția II-a și respins ca nefondat prin deciziunea No. 1 din 21 Ianuarie 1934;

Văzând motivul II de casare;

Având în vedere că, prin acest al doilea motiv, recurentul susține că instanța de fond a mai comis și o violare a principiilor din materia urmăririi silite (articolul 735 procedura civilă) prin aceea că, primind contestațiunea debitoare, Elena Trihub și

anulând vânzarea în ceea ce privește porțiunea 1/2 din imobilul proprietatea acesteia, a anulat întreaga procedură a vânzării și nu putea în mod legal decât să decidă că cealaltă parte indiviză aparținând lui — recurentul — poate fi urmărită, iar nu să ordone — așa cum a făcut — transcrierea ordonanței de adjudecare pe această porțiune indiviză;

Considerând că și această susținere a recurentului este nefondată, întrucât acel ce ar fi putut avea un interes de a se plângeră contra modului cum a procedat și înțeles instanța de fond să soluționeze contestațiunea în ce privește ordonarea și transcripțiunea ordonanței de adjudecare, nu va putea fi decât adjudecatorul care după cum se constată, nu numai că nu se opune, dar chiar cere a fi considerat ca adjudecator;

Că, în asemenea condițiuni și cum acest al doilea motiv de casare este nefundat, recursul urmează a se respinge ca atare.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. I-a

Audiența de la 13 Noiembrie 1935

Președinția D-lui M. Pascu, consilier

Lazăr Păunescu cu Primăria Municipiului Brăila

CONTENCIOS ADMINISTRATIV. — CONDAMNAREA AUTORITĂȚII COMUNALE. — LICHIDAREA PRETENȚILOR BĂNEȘTI. — ORDONANȚĂ DE PLATĂ EXECUTARE. —

CONTENCIOS ADMINISTRATIV. — FUNCȚIONAR PUBLIC. — CONCESIUNI DISCIPLINARE. — DECEZIUNI. — FORMALITĂȚI PREALABILE. — ART. 53 DIN STATUTUL FUNCȚIONARILOR PUBLICI.

CONTENCIOS ADMINISTRATIV. — FUNCȚIONAR PUBLIC. — CONCESIUNE DISCIPLINARĂ. — CITAREA PENTRU JUDECATĂ. — TERMEN. — ART. 54 DIN STATUTUL FUNCȚIONARILOR PUBLICI.

1) Autoritatea administrativă comunală, este considerată că s'a conformat și a executat deciziunea pronunțată în contra sa de o instanță de contencios administrativ, în ce privește lichidarea drepturilor patrimoniale, dacă a emis creditorului un titlu consistând într'o ordonanță de plată, în virtutea căreia se poate libera acestuia, o sumă din fondurile comunale și a luat prin buget măsuri ca acest titlu să fie achitat, de oare ce prin acestea a făcut tot ce stătea în putința sa, pentru a satisface obligația de plată ce i incumbă, căci în ce privește plata însăși, efectuarea ei nu depinde numai de voința autorității comunale ci și de mijloacele financiare de care dispune în raport cu toți creditorii ei cu drept egal.

2) Atât cercetarea prealabilă cât și ascultarea învinutului pentru ași prezenta explicațiunile, constituie formalități esențiale pe cari legiuitorul le-a impus prin art. 53 din statutul funcționarilor, cu caracter obligatoriu, pentru deschiderea unei acțiuni disciplinare, astfel că neindeplinirea acestor formalități,

are drept consecință nulitatea deciziunii comisiunii disciplinare.

3 Termenul de 15 zile libere de la primirea citației până la termenul de judecată, prevăzut în art. 54 din legea statutului funcționarilor publici fiind edictat în folosul funcționarului învinuit, urmează că atunci când acest termen nu a fost respectat, dar funcționarul și-a prezentat în scris apărarea, fără a mai cere amânarea procesului pe motiv că nu ar fi avut timpul ași face apărarea, deciziunea comisiunii de disciplină în aceste condițiuni nu mai e lovită de nulitate.

No. 368. — Admisă în parte acțiunea în contencios administrativ intentată de Lazăr Păunescu în proces cu Primăria Municipiului Brăila

Curtea,

Având în vedere acțiunea în contencios administrativ și suplimentul de acțiune, introduse de către Lazăr Păunescu, avocat domiciliat în București Str. Al. Orăscu No. 23 și înreg la No. 13622/933 și No. 3181/933, prin care cere ca în contradictoriu cu Primăria Municipiului Brăila, să se anuleze în ce-l privește: 1) Decizia Consiliului comunal al aceluși Municipiu, cuprinsă în procesul verbal No. 2 din 25 Octombrie 1932, prin care reclamantul a fost reintegrat în postul de avocat al aceluși Municipiu pe data de 1 Decembrie 1927, și 2) decizia Comisiei disciplinare din 10 Iunie 1933 și încheierea consiliului comunal al Municipiului Brăila din 28 August 1933, comunicată reclamantului prin adresa No. 1138 din 5 Septembrie același an, prin care a fost pus în disponibilitate din postul de avocat pe data de 15 Noiembrie 1932;

Având în vedere că din actele dosarului și susținerile părților se constată în fapt că Primăria Municipiului Brăila prin actul comunicat reclamantului cu adresa No. 13933/927, l'a înlocuit din postul de avocat al aceluși Municipiu pe data de 30 Noiembrie 1927; că în urma acțiunii reclamantului, Curtea de Casație prin deciziunea No. 299/932 a anulat actul Primăriei Brăila, ordonând reintegrarea lui Lazăr Păunescu în funcțiune și în toate drepturile de avocat al Municipiului din momentul punerii sale în disponibilitate. Că prin deciziunea Comisiei interimare din 1 Iunie 1932, Lazăr Păunescu a fost reintegrat pe data de 1 Iunie 1932 în postul de avocat al Municipiului în locul avocatului demisionat I. Robitu, rămânând ca dreptul la salariu pe trecut și cuantumul lui să fie stabilit prin justiție; că reclamantul neconsiderând executată prin acest mod de reintegrare decizia Inaltei Curți No. 299/932, s'a adresat din nou Curții de Casație, care prin decizia No. 1305/932, constatând că Primăria Brăila nu a executat înlocuimă precedentă sa decizie pentru motivul că n'u a reintegrat pe Lazăr Păunescu în toate dreptu-

rile sale pe data de 1 Decembrie 1927, a obligat-o la plata unor daune comunicatorii de 500 lei pe zi începând dela 11 Mai 1932, până la executarea deciziunii; că în urma acestei condamnățiuni Consiliul comunal al Municipiului Brăila decide în ședința dela 25 Octombrie 1932, reintegrarea reclamantului în postul de avocat al Comunei pe data de 1 Decembrie 1927 cu toate drepturile aferente, dispunând tot odată ca direcțiunea financiară să calculeze cuantumul salariului ce i se cuvine pentru trecut și să-l înscrie în bugetul anului 1933, bugetul în curs nemai îngăduind deschiderea unui credit extraordinar, că această deciziune constatată prin procesul verbal No. 2 din 1932 al Consiliului comunal, a fost comunicată reclamantului cu adresa No. 16450 din 1932 și anulara sa face obiectul unuia din capetele de cerere ale acțiunii de față; că la 30 Octombrie acelaș an, Lazăr Păunescu răspunde invitațiunii Primăriei de a și re-lua postul, că nu consideră reintegrarea sa deplină, câtă vreme nu va primi o copie întocmai și legalizată de pe decizia Consiliului comunal în care să se fi hotărât reintegrarea în funcțiune, cu toate formele legale și cu arătarea exactă a cuantumului salariului ce i se cuvine pe trecut, cuantum înscris în bugetul anului 1933 cu ordin de plată asupra sa, iar pentru anul în curs 1932, să i se plătească salariul în bani, deoarece pentru el exista sume prevăzute în buget și să se stabilească deasemenea și daunele cominatorii fixate prin ultima decizie a Curții de Casație; căl Primăria comunicându-i copia cerută, invită pe reclamant să se prezinte la serviciu în ziua de 15 Noembrie; că la această comunicare, reclamantul răspunde printr'o altă notificare din 12 Noembrie acelaș an, prin care își menține punctul de vedere cu privire la plata drepturilor sale pe trecut, insistând ca suma ce se va trece în bugetul anului 1933, să figureze sub titulatura „salariul avocatului Lazăr Păunescu”, emițându-i-se ordin de plată pe baza unui stat personal, arătând că numai astfel deciziunea de reintegrare a Inaltei Curți va fi pe deplin executată, punct de vedere care și-l menține și printr'o a doua notificare din 13 Decembrie 1932, dată ca răspuns la invitațiunea făcută de ajutorul de primar C. Balaban prin care-l invita pentru a discuta împreună, pretențiunile reclamantului; că prin procesul verbal No. 1, Consiliul comunal al Municipiului Brăila, decide, în ședința dela 30 Ianuarie 1933, înscrierea în bugetul acelui an, creanța reclamantului sub titulatura cerută de dânsul și dispune a fi din nou invitat de a se prezenta la serviciu; că la aceasta, reclamantul răspunde prin notificarea dela 20 Aprilie 1933, prin care cere a i se achita și daunele cominatorii de 500 lei pe zi, calculate până la achitarea efectivă a sumelor ce i se datoresc; că la 7 Iunie 1933, Primăria îi face cunoscut că s'a emis pe numele său ordonanța de plată No. 503/933 pentru suma de 608.042 lei și-l invită a și-o ridica; că în executarea acestei invitațiuni, Lazăr Păunescu se pre-

zintă în biroul Primarului Municipiului Brăila, în ziua de 19 Iunie însoțit de un portărel din procesul verbal al căruia se constată că în acea zi serviciul casieriei nu era în măsură să achite ordonanța de plată emisă; că pentru executarea acesteia, reclamantul obținuse prin procesul verbal din 21 și 30 Iulie 1933, o poprire pe mai multe recipise de depunere a fondurilor comunei, poprire care a fost apoi invalidată; că la data de 30 Martie 1934, se constată prin procesul verbal al portărelului Al. Petrovici, că Primăria nefiind nici la această dată în măsură să facă față plății zisei ordonanțe, vice prezidentul Comisiei interimare declară că va înscrie creanța reclamantului în bugetul anului 1934/935 și se va achita în măsura mijloacelor financiare ale Municipiului;

Că Lazăr Păunescu trimis înaintea Comisiunii disciplinare a Municipiului, prin rezoluțiunea Primarului pusă pe referatul serviciului contencios din 3 Mai 1933, a fost judecat la 10 Iunie 1933, Comisiunea dându-și avizul pentru punerea în disponibilitate că dând curs acestei deciziuni, Lazăr Păunescu a fost pus în disponibilitate prin decizia Consiliului comunal din 28 August 1933, pe data de 15 Noembrie 1932; decizia comunicată reclamantului cu adresa No. 1138 din 5 Septembrie 1933 și care face obiectul altui capăt de cerere din acțiunea de față;

Asupra cererei de anulare a deciziunii Consiliului Comunal al Municipiului Brăila din 25 Octombrie 1932, cu privire la reintegrarea reclamantului.

Având în vedere că Lazăr Păunescu își întemeiază această cerere pe considerațiunile următoare: 1) că prin numita deciziune a fost reintegrat într'o funcțiune inexistentă, lipsită de atribuțiuni și de salarizare bugetară și 2) că nu i s'au achitat drepturile sale, începând dela data îndepărtării ilegale din serviciu, 1 Decembrie 1927; Că așa fiind, conchide reclamantul deciziunile No. 299 și 1305 din 1932 ale Curții de Casație nu au fost executate, iar dânsul negăsindu-se în funcțiune nu putea fi trimis în judecata Comisiei disciplinare, și cu atât mai puțin putea fi pus în disponibilitate;

Având în vedere susținerea reclamantului că a fost repus într'o funcțiune inexistentă, fără atribuțiuni și fără salarizare bugetară, pentru că — arată dânsul, — în bugetul anului 1932 al Municipiului Brăila nu figurează postul de avocat, în care a fost reintegrat prin decizia atacată, ci posturile de avocat șef de serviciu cl. I, și de avocat șef de birou cl. I;

Având în vedere că din decizia No. 299/932, a Inaltei Curți de Casație, rezultă că postul de care Lazăr Păunescu l'a ocupat la Primăria Municipiului Brăila, la data când a fost înlocuit, era acela de avocat al comunei; că de altfel se recunoaște prin concluziunile puse în instanță, că în anul 1927 și până în anul 1931 inclusiv, au figurat în bugetul acelui Municipiu numai postul de avocat al comunei și că numai în bugetul anului 1932 au fost înscrise în buget pos-

turile de avocat șef de serviciu cl. I și avocat șef de birou cl. I;

Că așa fiind reintegrarea reclamantului în drepturile ce le avea de la 1927, nu se putea face decât în postul pe care l'a avut, purtând nomenclatura pe care o avea în momentul când îl ocupa, sub care a figurat în buget la acea dată și cu care a continuat să figureze până în 1932; că o reintegrare pe data de 1 Decembrie 1927 într'un post, purtând nomenclatura care nu exista în momentul când a fost îndepărtat și care nu a fost înscrisă decât abia în bugetul anului 1932, ar fi dat drept reclamantului să se plângă că nu a fost repus în drepturile din care a fost scos și că a fost reintegrat într'un post pentru care nu era indicat nici un salariu până în 1932;

Că deci deciziunea de reintegrare a cărei anulare se cere, a fost bine dată sub raportul formal;

Având în vedere că această deciziune este justă și în cuprinsul său;

Că, în adevăr, încă prin deciziunea Consiliului comunal din 1 Iunie 1932, prin care se efectuează prima reintegrare a reclamantului cât și prin adresa cu care i s'a adus la cunoștință această reintegrare, se precizează că a fost repus în locul avocatului I. Robitu; că din adresa Primăriei Municipiului Brăila 13154/931, rezultă că avocatul I. Robitu a figurat ca avocat în serviciul contencios al Municipiului dela 1 Octombrie 1931 până la 1 Iunie 1932; că deciziunea a doua din 25 Octombrie 1932, nu aduce altă schimbare, față de prima deciziune, decât în ce privește data reintegrării reclamantului, postul în care urma să funcționeze fiind același, rămas vacant prin demisiunea avocatului Robitu post pe care reclamantul nu dovedește că ar fi fost ocupat între timp; că așa fiind postul în care a fost reintegrat, avea existența bugetară în 1932 și 1933 și nu era lipsit de atribuțiuni;

Că de altfel însuși reclamantul prin numeroasele sale notificări adresate Municipiului, nu se plânge că ar fi fost reintegrat într'un post inexistent, ci se oferă a se prezenta spre a-și lua postul în primire, ridicând obiecțiuni numai asupra lichidării drepturilor sale patrimoniale pe trecut, ceea ce implică din partea sa cunoștința că postul în care fusese reintegrat avea ființa reală, iar prin notificarea din 31 Octombrie 1932, Lazăr Păunescu, cerând el ca salariul pe anul în curs — 1932 — să i se achite în numerar deoarece există sume înscrise în buget, a recunoscut astfel că fusese reintegrat într'un post bugetar și deci real;

Având în vedere că în ceea ce privește plata drepturilor pe trecut ale reclamantului, Primăria Municipiului Brăila a emis o ordonanță de plată No. 503/933 pentru suma de 608042 lei;

Având în vedere că obligațiunea impusă Municipiului Brăila prin decizia Curții de Casație No. 299/932, în ce privește plata pe trecut a salariului avocatului

Lazăr Păunescu, cuprinde calcularea, înscrierea în buget și ordonanțarea acestui salariu;

Că odată ce Primăria a emis creditorului un titlu consistând într'o ordonanță de plată în virtutea căruia i se poate elibera o sumă din fondurile comunale și a luat prin buget, măsuri ca acest titlu să fie achitat, a făcut tot ce stătea în putință să penru a satisfacă obligațiunea de plată ce-i incumbă;

Că în ceea ce privește plata însăși, efectuarea ei nu depinde numai de voința Primăriei, ci și de mijloacele financiare de care dispune, de oarece Primăria ca ori și ce autoritate are de achitat numeroase ordonanțe de această natură;

Că însă toți creditorii Primăriei având un drept egal de a fi satisfăcuți, plata lor nu se poate face decât pe măsura realizării fondurilor în cursul anului bugetar.

Că în speță avocatul Lazăr Păunescu neavând un privilegiu față de ceilalți creditori, nu putea pretinde să fie achitat cu preferință, ci urma să aștepte momentul când putea fi satisfăcută ordonanța ce i se dăduse;

Că chiar dacă ordonanța sa nu a putut fi achitată în cursul anului bugetar 1933/934, ea putea fi achitată în anul următor, această situațiune fiind prevăzută și reglementată prin art. 489 al. II din legea administrației locale;

Că în ceea ce privește cuantumul sumei prevăzute în ordonanță, ce i s'a eliberat, reclamantul nu a făcut nici o obiecțiune prin acțiunea sa; că, de altfel, dânsul primind ordonanța de plată, căci pe baza ei a obținut o poprire până la concurența sumei prevăzută într'însa, asupra unor recipise de depuneri ale Municipiului Brăila, chiar dacă în ordonanță nu ar fi prevăzut întreaga sumă ce i se datora, însă din momentul ce a încetat o plată parțială nu mai putea refuza prestarea serviciilor sale și deci nu poate obiecta că Primăria Brăila nu și-a îndeplinit obligațiunea de reintegrare impusă prin deciziunea Curții de Casație No. 299/932, cel puțin atâta vreme cât nu a stabilit că a încercat să obție ordonanțarea și plată și a restului creanței, dar că nu le-a putut obține din cauza unui refuz nejustificat al Primăriei; că însă reclamantul nu a dovedit nici asemenea demersuri, nici refuzul nejustificat al Primăriei, în sensul arătat mai sus; că neachitarea, până la finele anului bugetar 1933/934, a ordonanței de plată ce obținuse, nu implică rea voință din partea debitoarei și cu atât mai puțin un refuz nejustificat din partei deoarece neachitarea ordonanței de plată a reclamantului, se datorește lipsei de fonduri a Comunei după cum se constată din declarația vice-președintelui Comisiunei interimare a Municipiului consemnată în procesul verbal al Portărelului din 30 Martie 1934, și că în aceeași situație se mai găseau și alți creditori ai Municipiului, cu creanțe ce însumau un total de aproximativ 17.000.000 lei; după cum se constată din aceeași declarație;

Considerând că pentru acelaș motiv reclamantul nu se poate întemeia pe neplata daunelor cominatorii, obținute prin decizia Curții de Casație No. 1305/932, pentru a pretinde că reintegrarea sa nu are ființă legală;

Că pe lângă aceasta, obligațiunea de plata daunelor cominatorii nu face parte din operațiunea reintegrării, ci este o măsură luată pentru a provoca reintegrarea și deci străină acesteia, astfel că Primăria pârâtă, a putut în mod valabil, să procedă la reintegrarea reclamantului, în drepturile sale pe trecut, lăsând să lichideze în urmă plata daunelor cominatorii;

Având în vedere că reclamantul susține prin concluziunile puse în instanță că reintegrarea sa nu a fost deplină deoarece ar fi trebuit repus în postul de avocat șef al contenciosului Primăriei Brăila;

Având în vedere că această pretențiune nu a fost formulată prin acțiunea și suplimentul de acțiune ce a introdus; că nu a stabilit cu nimic că la data când a fost îndepărtat din serviciu ocupa postul de avocat șef al comunei, ci din potrivă se arată dispus a lua în primire postul în care fusese reintegrat dacă i se satisfac pretențiunile ce formula cu privire la plata pe trecut a drepturilor sale;

Că așa dar obiecțiunile aduse de reclamant împotriva deciziei de reintegrare din 25 Octombrie 1932, sunt neîntemeiate, și prin consecință cererea sa, de anulare a zisei decizii, urmează a fi respinsă ca nefondată;

Asupra cererii de anulare a deciziei Comisiunii disciplinare a Municipiului Brăila, din 10 Iunie 1935, și a încheerii Consiliului comunal al acelu Municipiu din 28 August 1933, prin care reclamantul a fost pus în disponibilitate;

Având în vedere că această cerere se întemeiază pe următoarele viții ce se impută sus arătatelor acte: 1) că trimiterea în judecată nu a fost precedată de o anchetă prealabilă la care să se fi ascultat și explicațiunile reclamantului; 2) că comisia disciplinară a fost greșit sesizată de către Primar în locul delegației permanente; 3) că nu a avut un termen de 15 zile de la primirea statutului funcționarilor publici și că 4) încheerea prin care a fost pus în disponibilitate a fost dată cu efect retroactiv;

Având în vedere primă obiecțiune;

Având în vedere că în fapt se constată că avocatul Lazăr Păunescu a fost trimis înaintea Comisiunii disciplinare a Municipiului Brăila, fără o anchetă prealabilă și fără a fi interogat;

Considerând că potrivit art. 53 din legea statutului funcționarilor publici trimiterea în judecată Comisiei

de disciplină se hotărăște de șeful autorității, pe baza unei cercetări făcute de șeful ierarhic al funcționarului învinuit la care va fi ascultat și învinuitul;

Considerând că atât necesitatea unei cercetări prealabile cât și ascultarea învinuitului la această cercetare sunt măsuri luate de legiuitor pentru a da mai multă siguranță funcționarilor că nu vor fi trimiși cu ușurință sau pentru motive străine serviciului înaintea Comisiunii disciplinare; că prin asigurarea funcționarilor împotriva unor asemenea eventualități li s'a dat puțința să se consacre cu toată liniștea necesară, exercițiului atribuțiilor lor și deci s'a urmărit în ultim rând bunul mers al serviciului; că astfel fiind ambele măsuri arătate în art. 53 constituiesc formalități esențiale și deci au un caracter obligatoriu pentru deschiderea unei acțiuni disciplinare, caracter ce este de altfel indicat și prin art. 97 din Regulamentul legii statutului funcționarilor publici;

Că așa fiind neîndeplinirea acestor formalități, în speță are drept consecință nulitatea deciziei comisiunii disciplinare pronunțată împotriva reclamantului;

Având în vedere a doua obiecțiune;

Având în vedere că se constată în fapt că trimiterea în judecată disciplinară a avocatului Lazăr Păunescu s'a dispus de către Primarul Municipiului Brăila prin rezoluția pusă pe raportul șefului serviciului contencios din 17 Martie 1933;

Având în vedere că prin art. 139 din legea administrației locale, delegația permanentă are printre atribuțiile sale, și pe aceia de a hotărâ asupra măsurilor disciplinare ce s'ar aplica funcționarilor comunei sau Municipiului; că printre atribuțiile Primarului legea nu prevede și atribuțiile disciplinare;

Considerând că după cum s'a arătat mai sus, se lasă dreptul la aprecierea delegației permanente de a aplica vre-una din primele două pedepse prevăzute în art. 51 din legea statutului funcționarilor publici de unde urmează ca atunci când delegația găsește că faptele imputate funcționarului nu ar fi suficient sancționate prin acele pedepse, tot ea are calitatea de a-l trimite înaintea Comisiunii disciplinare; că deci această din urmă atribuțiune a delegației permanente rezultă în mod necesar din competența ce i se acordă de a aplica singură primele două pedepse disciplinare;

Că așa dar Primarul nefiind organul competent de a deschide o acțiune disciplinară, încheerea pusă de dânsul în speță, este lovită de nulitate;

Având în vedere a treia obiecțiune a reclamantului.

Având în vedere că prin art. 54 din legea statutului funcționarilor publici, se cere, ca funcționarul trimis în judecată să fie înștiințat, în scris cu cel puțin 15 zile libere înainte de termenul procesului și că în speță avocatul Lazăr Păunescu a primit citația comisiunii disciplinare la 1 Iunie 1933, pentru termenul de 10 Iunie acelaș an;

Considerând că termenul prevăzut în art. 54 din citata lege nu constituie una din formele de judecată ale comisiunii disciplinare; că aceasta reese din art. 104 al Regulamentului legii, statutului funcționarilor publici, care, lămurind, legea arată că atunci când funcționarul nu a fost citat în regulă, judecata se va amâna numai dacă funcționarul se prevalează de neregularitatea procedurii;

Că termenul de 15 zile libere dela primirea citației până la termenul de judecată este edictat în folosul funcționarului învinuit pentru a-i da timpul necesar spre a-și pregăti apărarea;

Că prin urmare atunci când, acest termen nu a fost respectat, dar funcționarul și-a prezentat în scris apărarea, după cum s'a petrecut în speță, fără a cere amânarea procesului, arătând că nu a avut timpul necesar pentru a-și face o apărare mai completă, deciziunea comisiunii de judecată nu e lovită de nulitate; astfel că acest motiv de anulare al zisei decizii nu este întemeiat;

Având în vedere ultima obiecțiune a reclamantului.

Având în vedere că deciziunea de punere a acestuia în disponibilitate a fost dată la 28 August 1933, iar punerea în disponibilitate s'a făcut pe data de 15 Noembrie 1932.

Considerând că o deciziune a unei administrațiuni ca orișice act administrativ nu poate produce efecte retroactive, fiindcă funcțiunea administrativă nu poate avea ca domeniu trecutul;

Că din cauza naturii lor, asemenea acte, neputând comporta efecte retroactive, urmează ca deciziunea atacată în speță să fie considerată ca lipsită de efecte juridice și deci nulă;

Că așa dar acțiunea reclamantului fiind întemeiată pentru al doilea său capăt de cerere, câtă a fi admisă în parte și a se anula încheerea Consiliului Comunal al Municipiului Brăila din 28 August 1933, comunicată reclamantului prin adresa No. 1138 din 5 Septembrie 1933, prin care a fost pus în disponibilitate pe data de 15 Noembrie 1932;

Văzând și cererea de cheltueli de judecată pe care Curtea o fixează la suma de lei 2.000 (două mii).

Pentru aceste motive redactate de d-l Consilier Mircea Possa, admite în parte.

Semnați: Mircea Possa, Leonida Popescu, Sava Rađovan.

Recenzie

Execuția Imobiliară

de d-l C. E. SION

Doctor în drept

D-l C. E. Sion, cunoscutul avocat eșan, după ce a pus la îndemâna juriștilor apreciatele sale lucrări: „Convenția Colectivă de muncă” și „Considerațiuni asupra art. 285 c. c.”, a scos la lumină „Execuția

Imobiliară” înzestrând astfel literatura noastră juridică cu o nouă lucrare care cuprinde într'o admirabilă sinteză întreaga materie și care umplând un gol, apare ca o neprețuită contribuțiune științifică în materia, în domeniul căreia nu s'a scris aproape de loc.

— In astfel de împrejurări, afirmațiunea autorului din prefață, că lucrarea sa este o modestă încercare, i se opune realitatea că în ea se tratează în mod absolut complet și pentru prima oară, o materie pe cât de aridă pe atât de dificilă, iar în ceea ce privește dorinței ce și-o manifestă autorul în aceiaș prefață, că ar vrea ca lucrarea sa să aducă un serviciu acelor ce fac primii pași în domeniul dreptului, i se opune credința că lucrarea sa fiind o adevărată operă de erudițiune, atât prin aprofundatele cunoștinți de specialitate cât și prin sistemul de expunere, va fi utilizată cu cel mai mare folos de toți juriștii.

Criza și nevoile în care ne sbatem cu destulă putere încă, — neamul nostru de bună seamă având o nemărginită încredere în viitorul său — s'a manifestat, mai ales după război și în domeniul dreptului așa că sub acest raport lucrarea d-lui C. Sion, constituie nu numai un act de mare curaj, dar și un act robust de optimism, pentru care autorul merită — fără îndoială — toată sollicitudinea și considerațiunea.

Lucrarea conține 290 pagini și materia este tratată în 5 capitole; în primul capitol sub titlul „Principii Generale” se ocupă de importanța teoretică și practică a titlurilor ce servesc de bază urmăririi; Despre creditor și creanțe; Despre debitori; Bunurile datornicului; Formula urmăririi și Efectele generale ale urmăritorilor; în al doilea capitol sub titlul: „Formalitățile Preliminare a Vânzării Imobiliare” se ocupă despre Formele premergătoare vânzării și Incidențele urmăririi imobiliare; în al 3-lea capitol, se ocupă de adjudecarea și Formalitățile Adjudecării; în al 4-lea capitol sub titlul: „Formalitățile posterioare vânzării”, se ocupă de Depunerea prețului, Revinderă în cont, Ordonanța de adjudecare și Căile de atac, și în ultimul capitol sub titlul: „Deschiderea Procedurii de Distribuire” se ocupă de Tabloul de distribuție, Inchiderea procedurii de distribuție și Predarea silită a imobilului.

De la început ceiaș reține atențiunea, este metoda întrebuițată de autor în tratarea materiei, ceea ce face cercetarea foarte lesnicioasă, căci pe lângă indexul alfabetic și tabela numerică a articolelor pe materii, la fiecare pagină pe margine este rezumatul

materiei tratate, iar jos trimiteri numeroase și la zi la Jurisprudența și Doctrina Română și Franceză.

Incheind aceste rânduri, dorim lucrării de față, cu toată căldura pe care ne-o dă convingerea că merită, tot succesul, exprimându-ne speranța că d-Șion nu va întârzia a ne procura și alte lucrări, dat fiind frumoasele sale cunoștințe juridice și puternica doză de muncă ce-l caracterizează.

Milfiade Păcurariu
Magistrat — București

† Traian Orleanu

Magistrații Curții de Apel din București au suferit durerea de a pierde pe cel mai iubit coleg al lor, care a fost Traian Orleanu.

In numele lor, la creștineasca ceremonie a înmormântării, Alexandru Liciu, consilier de Curte a rostit mișcătoarea cuvântare, pe care o dăm aci :

Unanimitatea regretelor tuturor, întovărășește astăzi pe Traian Orleanu ce ia drumul veșniciei. Arare ori s'a văzut durere mai sinceră și mai adâncă. Colegul ce pierdem avea însușiri ce-i fixau o personalitate puternică.

Avea e agerime de minte deosebită, o înțelegere promptă și facilă a codurilor, a lucrurilor și a oamenilor. Și tocmai fiindcă o avea — mai avea o bunătate nesfârșită, o îngăduință generală și un simț deosebit al iertării greșelilor și păcatelor. A înțeles mai bine ca ori care altul că legea nu e făcută numai pentru a pedepsi ci pentru a apăra pe cei slabi și umili, pe cei ce suferă și pentru a acorda ertare și milă celor ce greșesc și regretă.

Toate durerile a căror spectatori și ecou suntem, au isbit în inima sa suferindă și i-au grăbit un sfârșit atât de prematur.

Vorbind în numele Curții, cred că pot vorbi în numele tuturor: magistrați, avocați, împričinați și cunoscuți, cari l'au apropiat și cari ca și Curtea simt o adâncă și reală durere. Surâsul său blând și înțeleghător și-a câștigat pentru totdeauna afecțiunea și amintirea noastră.

Mă îndrept cu sfioasă durere către soția ce i-a fost tovarășe ideală a vieții și către copila ce o adora, depunând la căpătâiul iubitului nostru camarad, omagiul pios al Curții și asigurarea, desigur slab conso-latoare că întreaga Curte, ca un singur om, stă și va sta alături de ele în copleșitoare durere ce le învăluie.

BIBLIOGRAFIE

A apărut.

Tratat

de

Drept Cambial

Legea asupra cambiei și biletului la ordin

VOL. I

Insoțit de textul legii și de un indice alfabetic

București

Editura CURIERUL JUDICIAR S. A. Str. Artei 5

1936

* * *

A apărut :

H. Steinhardt

PRINCIPIILE CLASICE

și

NOILE TENDINȚE ALE DREPTULUI
CONSTITUȚIONAL

TEZA DE DOCTORAT

Prefața

de

Julien Bonnecase

Profesor la Facultatea de drept din Bordeaux

Editura „Curierul Judiciar” — București

COLECȚIA LEGILOR ROMÂNIEI

Sub îngrijirea d-lui Prof. Universitar G. ALEXIANU

A apărut :

Legea și regul. asupra contract. de muncă Lei 30	30
Legea și regulament. Persoanelor Juridice „	30
Legea contabilității publice	30
Statutul și regulamentul Funcționarilor Pu- blici adnotat cu jurisprudență la zi . . .	50
Legea pentru contenciosul admministrativ cu modificările ulterioare, lucrările prepara- ratorii și jurisprudențe la zi	75
Legea timbrului și a impozitului pe acte și fapte juridice la zi	75
Legea asupra cambiei și biletului la ordin cu instrucțiunile minist. de justiție . . .	20
Legea pentru reglementarea contractului de consignație cu expunere de motive „	10
Legea g-rală de pens. adnotată cu jurisp. „	80
Legea accel. judec. cu toată jurisp. la zi „	30
Legea sanit. și de ocrotire din 13 Aprilie 1033 cu toate modificările la zi	75
Legea asupra impozitului pe lux și cifra de afaceri cu modific. din 1 Apr. 1935 „	40

De vânzare la toate librăriile. — Editura „ALCALAY”